

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/7/2025
Identifikačné číslo spisu:	5313213411
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:5313213411.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Jany Haluškovej v spore žalobcu: J. X., nar. XX. XX. XXXX, W., Y. XXX, právne zastúpený: JUDr. Anton Kupšo, advokát, Čadca, Moyzesova 34, proti žalovaným: 1/ G. N., rod. O., nar. XX. XX. XXXX, J., Ú. XXX, 2/ H. E., nar. XX. XX. XXXX, T. Q. X. XX, 3/ Š. X., nar. XX. XX. XXXX, W., Y. XXX, 4/ J. D., rod. O., nar. XX. XX. XXXX, J., Ú. XXX, 5/ H. X., nar. XX. XX. XXXX, W., M.T. XX, 6a/ M. E., nar. XX. XX. XXXX, N., X. Ř. XXXX, 6b/ E. D., nar. XX. XX. XXXX, N., R. K. XXX, 6c/ W. E., nar. XX. XX. XXXX, N., X. XXX (žalovaní v rade 6a/ až 6c/ ako právni nástupcovia pôvodného žalovaného 6/ menom Ing. G. E., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom X. Ř.P. XXXX, N., Č. N., ktorý zomrel XX. XX. XXXX), 7/ H. T., rod. E., nar. XX. XX. XXXX, T. Q. X. XX, 8a/ H. S., rod. S., nar. XX. XX. XXXX, Y. XXX, 9/ S. T., nar. XX. XX. XXXX, J. XXX, 10/ K. W.X., rod. T., nar. XX. XX. XXXX, Č.G., N. XXXX/XX, 11/ J. T., rod. Č., 12/ H. X., rod. X., nar. XX. XX. XXXX, T. Q. X. XX (ako právny nástupca pôvodne žalovanej v rade 12/ menom G. X., rod. T., nar. XX. XX. XXXX, naposledy bytom T. Q. X. XXXX, ktorá zomrela XX. XX. XXXX), 13/ Z. E., 14/ J. E., žalovaní v rade 11/, 13/, 14/ na neznámom mieste, zastúpení zákonným zástupcom: Slovenský pozemkový fond, Bratislava, Búdková 36, IČO: 17 335 345, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na bývalom Okresnom súde Čadca pod sp. zn. CA - 7C/237/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 29. júna 2023 sp. zn. 8Co/67/2022, takto

rozhodol:

Dovolenie z a m i e t a.

Žalovanému 3/ a 7/ priznáva náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 13. mája 2021 č. k. 7C/237/2013-264 rozhodol tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a rozhodol, že žalovaným voči žalobcovi náhradu trov konania nepriznáva (výrok II.).

1.1. Okresný súd sa zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že CKN parcela č. 149/2 - trvalý trávnatý porast o výmere 555 m² a CKN parcela č. 279 - orná pôda o výmere

907 m2, ktoré boli vytvorené Geometrickým plánom č. 13/2012 vyhotoviteľa Ing. H. A. z Geodézie Čadca, s.r.o., Turzovka zo dňa 25. 05. 2012 z parciel EKN č. 260 - orná pôda o výmere 105 m2, zapísanej na LV č. XXXXX, EKN č. 259/1 - trvalý trávnatý porast o výmere 450 m2, zapísanej na LV č. XXXXX, z časti parcely EKN č. 241/2 - orná pôda o výmere 693 m2, zapísanej na LV č. XXXXX a z časti parcely EKN č. 242/2 - orná pôda o výmere 488 m2, zapísanej na LV č. XXXXX v katastrálnom území T. Q. X., patria do jeho výlučného vlastníctva. Žalobca tvrdil, že predmetné nehnuteľnosti nadobudol dedením po svojom otcovi - nebohom Z. X.Č., zomrelom XX. XX. XXXX, na základe osvedčenia o dedičstve sp. zn. 10D/188/2010 s tým, že ide o nehnuteľnosti v prírode reálne vydelené reálnou deľbou medzi pôvodnými pozemno - knižnými spoluvlastníkmi pred 2. svetovou vojnou.

1.2. Okresný súd vo veci meritórne rozhodol prvýkrát rozsudkom č. k. 7C/237/2013-128 z 27. 10. 2016 tak, že žalobe vyhovel. Na základe odvolania žalovanej 1/ Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, uznesením č. k. 6Co/183/2018-173 z 31. 03. 2020 tento rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vychádzal zo zistenia, že sporné nehnuteľnosti, ku ktorým žiada žalobca určiť vlastnícke právo, sú v podielovom spoluvlastníctve viacerých vlastníkov, ktorí tvoria nerozlučné procesné spoločenstvo a rozsudok sa musí vzťahovať na každého spoluvlastníka (§ 77 Civilného sporového poriadku, ďalej „CSP“). Konštatoval, že okresný súd sa otázkou vecnej legitimácie zaoberal, avšak jeho zistenia nezodpovedali skutočnostiam vyplývajúcim z listov vlastníctva, na ktorých sú sporné nehnuteľnosti vedené. Zistil, že na mieste pôvodne zapísanej nezistenej vlastníčky G. T. je v týchto listoch vlastníctva zapísaný H. X., rod. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom T. Q. X., a to na základe rozhodnutia Okresného súdu Čadca v dedičskom konaní sp. zn. 10D/30/2017 vedenom po poručiťke G. X., rod. T.. Podrobnou lustráciou pôvodného dedičského konania po tejto poručiťke ustálil, že ide o žalovanú v rade 12/ G. T., žalobcom označenú ako vlastníčku na neznámom mieste. Žalovaná v rade 12/ tak nespádala do kategórie tzv. nezistených vlastníkov, za ktorých sa považujú známi vlastníci, u ktorých nie je známe miesto trvalého pobytu alebo sídlo, resp. vlastníci, ktorí nie sú známi. Krajský súd uzavrel, že okresný súd nevenoval pozornosť riadnemu označeniu žalovaných a u neznámych vlastníkov, zastúpených Slovenským pozemkovým fondom, žalobcu nevyzval na ich bližšiu identifikáciu v zmysle ust. § 133 ods. 1 CSP. Keďže okresný súd neposkytol žalobcovi priestor na odstránenie nedostatkov žaloby, považoval za žiaduce a spravodlivé takýto nedostatok v konaní napraviť a žalobcovi túto možnosť poskytnúť, aby procesnými nástrojmi (návrhmi) upravil žalobu tak, aby zohľadňovala aktuálny okruh strán sporu. Z uvedeného dôvodu v poradí prvý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V závere zrušujúceho uznesenia upriamil pozornosť okresného súdu, vzhľadom na odvolacie námietky žalovanej v rade 1/, na dôsledné uplatnenie základných procesných povinností žalobcu, t. j. povinnosti tvrdenia, s ktorou je spojená aj povinnosť tvrdené skutočnosti preukázať. Táto povinnosť sa týkala predovšetkým zásadného tvrdenia žalobcu, na ktorom svoju žalobu koncipoval, a to preukázanie reálnej deľby medzi pôvodnými pozemno-knižnými vlastníkmi pred 2. svetovou vojnou, teda právnym predchodcom žalobcu - starým otcom H. X. a ostatnými pozemno-knižnými spoluvlastníkmi.

1.3. Okresný súd, vychádzajúc zo záverov zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, vec opätovne prejednal a rozhodol. Pri právnom posúdení veci vychádzal z ust. § 137 písm. c) CSP, § 123, § 124, § 132 ods. 1, § 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“). Po posúdení a konštatovaní, že žalobca preukázal naliehavý právny záujem na určení jeho vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam v súlade s ustanovením § 137 písm. c) CSP, sa okresný súd zaoberal posúdením vecnej dôvodnosti žalobou uplatneného. Uviedol, že pokiaľ svojím predchádzajúcim rozsudkom žalobe vyhovel, vychádzal z vykonaného dokazovania, na základe ktorého ustálil, že právny predchodca žalobcu H. X. reálnou deľbou v minulosti nadobudol vlastnícke právo k reálne vydeleným nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu a následne v dedičskom konaní po H.Q. X. reálne vydelené nehnuteľnosti nadobudol jeho syn Z. X.Á., ktorý ich užíval a po jeho smrti v dedičskom konaní ich nadobudol žalobca. Reálnu deľbu medzi pozemno-knižnými vlastníkmi považoval za preukázanú, a to z výsluchu žalovaných ako aj svedkov, ktorí potvrdili užívanie sporných nehnuteľností právnymi predchodcami žalobcu, ako aj samotným žalobcom. Odkazujúc však na závery zrušujúceho uznesenia krajského súdu, že je potrebné dôsledne rozlišovať medzi preukázanou skutočnosťou užívania nehnuteľností a preukázaním základnej tvrdennej skutočnosti reálnej deľby, konštatoval, že zo svedeckých výpovedí, ako aj výpovedí strán sporu bolo preukázané skutočné užívanie nehnuteľností, avšak žalobcom tvrdená reálna deľba týmto dokazovaním preukázaná nebola. Jeho predchádzajúce závery tak boli predčasné. Povinnosťou žalobcu

bolo navrhnuť a predložiť ďalšie dôkazy na preukázanie jeho tvrdenia reálnej deľby, ktoré zo žalovaných rozporovala žalovaná 1/. Táto tvrdila, že naďalej existuje podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam, z ktorých podľa žaloby mali byť vytvorené sporné nehnuteľnosti, ku ktorým sa žalobca domáha určenia vlastníctva. Tieto nehnuteľnosti užíva v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ktorú skutočnosť okresný súd zistil aj ohliadkou na mieste samom. Žalovaná 1/ predložila potvrdenie Obce Výsoká nad Kysucou, že z predmetných nehnuteľností uhrádza dane. Okresný súd uviedol, že ak žalobca tvrdil, že jeho starý otec H. X. s ostatnými pozemno-knižnými vlastníckmi pristúpili k reálnej deľbe sporných nehnuteľností, túto skutočnosť nepreukázal. Žalobca nepredložil výpis z pozemno-knižnej vložky, v ktorej by boli sporné parcely v pozemno-knižnom stave zapísané a z ktorých by skutočnosť, že jeho predchodca H.Q. X. vystupuje ako jeden z podielových spoluvlastníkov týchto pôvodných parciel, vyplývala a tak mohol aj v rámci reálnej deľby nadobudnúť sporné nehnuteľnosti, ktoré mu mali byť, podľa tvrdenia žalobcu, ako podielovému spoluvlastníkovi vydelené. Existenciu reálnej deľby potvrdil len svedok S. E., a to vo všeobecnej rovine. Uviedol, že pozemky v danej lokalite boli rozdelené, ostatní svedkovia a žalovaní, sa vyjadrovali len k užívaniu sporných nehnuteľností, zhodne potvrdili ich užívanie žalobcom a jeho právny predchodcami. Okresný súd, vzhľadom na závery odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení, vyzval strany sporu, aby uplatnili prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, na ktoré však žiadna zo strán nereagovala. Okresný súd dospel k záveru, že žalobca neunesol v konaní dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia existencie reálnej deľby medzi pôvodnými pozemno-knižnými spoluvlastníkmi pred 2. svetovou vojnou, teda jeho starým otcom H. X. a ostatnými podielovými spoluvlastníkmi, nepreukázal zánik podielového spoluvlastníctva k sporným nehnuteľnostiam reálnou deľbou a nadobudnutie výlučného vlastníctva k týmto nehnuteľnostiam, z ktorého dôvodu žalobu v celom rozsahu zamietol.

1.4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a contrario a za použitia analógie podľa článku 4 ods. 1 CSP. Žalovaní mali v spore úspech v plnom rozsahu, náhradu trov si však v konaní neuplatnili, preto im túto nepriznal.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 29. júna 2024 sp. zn. 8Co/67/2022 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalovaným v rade 1/ až 14/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (druhý výrok).

2.1. V odôvodnení uviedol, že na potvrdenie správnosti záverov rozsudku okresného súdu a k odvolacím námietkam žalobcu nasledovne: Žalobca namietal nesprávnosť procesného postupu okresného súdu pri aplikácii § 151 ods. 1, 2 CSP týkajúcich sa posúdenia spornosti skutkových tvrdení strán. Väčšina žalovaných jeho tvrdenia uvádzané v žalobe nepoprela, ich popretie žalovanou v rade 1/, nemohlo byť účinné, pretože neuviedla tvrdenia o existencii svojho vlastníckeho práva a neponúkla dôkazy na ich preukázanie. V súvislosti s popretím skutkových tvrdení, je potrebné najskôr ustáliť pojem „skutkové tvrdenia“. Tento je definovaný v § 150 CSP ako povinnosť strany pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 CSP). Posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má tvrdiť v zásade tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. Procesnej povinnosti strany sporu uviesť skutkové tvrdenia zodpovedá procesná povinnosť protistrany poprieť tvrdené skutočnosti. Pokiaľ absentujú relevantné skutkové tvrdenia jednej strany, neexistuje ani povinnosť a možnosť popretia takýchto netvrdených skutočností protistranou.

2.2. Z obsahu podanej žaloby vyplývalo, že žalobca tvrdil, že je výlučným vlastníkom sporných nehnuteľností a nadobudol ich dedením po svojom otcovi - nebohom Z. X.. Nehnuteľnosti sú v prírode reálne vydelené na základe reálnej deľby medzi pôvodnými pozemno-knižnými spoluvlastníkmi pred 2. svetovou vojnou. Ďalšie tvrdenia v žalobe žalobca neuviedol. V rámci konania pred okresným súdom, žalobca uvádzal ďalšie tvrdenia, ktoré sa týkali užívania sporných nehnuteľností jeho právny predchodcami a jeho osobou. Avšak, neuviedol (netvrdil) medzi akými konkrétnymi pozemno-knižnými spoluvlastníkmi k reálnej deľbe došlo, ktorý z týchto pozemno-knižných spoluvlastníkov bol jeho právnym predchodcom, ako bola reálna deľba v rámci podielových spoluvlastníkov vykonaná. Okresný súd, aj v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, vyzval žalobcu, aby svoje skutkové tvrdenia týkajúce sa reálnej deľby doplnil, žalobca však v konaní túto možnosť nevyužil. Potom, pokiaľ

aj žalovaní, ktorých uviedol v podanom odvolaní, nerozporovali jeho nárok na určenie vlastníctva, nemožno konštatovať, že považovali za nesporné tvrdenia, ktoré na preukázanie dôvodnosti nároku žalobca neuviedol. Naviac, okresný súd v napadnutom rozsudku vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu H. X., nebol ako pozemno-knižný spoluvlastník vedený v nehnuteľnostiach, z ktorých mali byť vytvorené sporné nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tohto konania. K tomuto záveru okresného súdu žalobca v rámci podaného odvolania žiadne námietky nevzniesol. Okresný súd preto nemohol považovať za nesporné tvrdenia, ktoré žalobca neuviedol a ku ktorým sa žalovaní nevyjadrovali. Nesprávne žalobca v odvolaní poukazoval na povinnosť žalovanej 1/ preukazovať jej vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam. Je to žalobca, ktorý tvrdí, že je ich výlučným vlastníkom a je na ňom, aby spochybnil hodnovernosť údajov v katastri nehnuteľností (§ 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. Katastrálny zákon) a preukázal, že je vlastníkom a údaj v katastri nehnuteľností svedčiaci o vlastníctve žalovanej v rade 1/ nie je pravdivý. Námietku nesprávneho procesného postupu okresného súdu tak nepovažoval odvolací súd za dôvodnú.

2.3. Žalobca v odvolaní ďalej namietal, že okresný súd rozhodol v rozpore s jeho ustálenou súdnou praxou, ani túto námietku nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Žalobcom označený rozsudok Okresného súdu Čadca vydaný v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/18/2020 nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax. Princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje právnu istotu a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. Na druhej strane je nutné uviesť, že predvídateľnosť práva nemožno vnímať absolútne. Obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak než v predošlých prípadoch (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 289/2017 z 21. novembra 2017). Vo veci označenej žalobcom bolo predmetom konania určenie vlastníctva a žalobca v nej svoj nárok odvíjal od reálnej delby pozemno-knižnej parcely medzi pôvodnými pozemno-knižnými podielovými spoluvlastníkmi, avšak skutkový stav, z ktorého okresný súd v tejto veci vychádzal bol odlišný. V prvom rade, okresný súd mal preukázané, ako k reálnej delbe došlo, ktorý z pozemno-knižných vlastníkov akú reálne vydelenu časť nehnuteľnosti užíval vychádzal pritom z tvrdení žalobcu a dôkazov, ktoré predložil. Následne, pri právnom posúdení veci, na takto zistený skutkový stav aplikoval závery rozhodnutia bývalého Najvyššieho súdu ČSR č. 911/1932 Úradnej zbierky rozhodnutí, podľa ktorého treba v dlhotrvajúcom stave držby a užívania nehnuteľností zapísaných do pozemkovej knihy na mená spoluvlastníkov v ideálnych podieloch, podľa ktorého určiti spoluvlastníci určité časti z týchto nehnuteľností majú vo výlučnej držbe a užívaní, vidieť dohodu strán o delbe, prípadne o zámene týchto nehnuteľností nielen čo do držby, ale aj čo do vlastníckeho práva; takáto dohoda môže byť uzavretá aj mlčky (konkludentným konaním). Závery označeného rozhodnutia sú aplikovateľné v prípade, že zo skutkových tvrdení možno ustáliť, medzi ktorými konkrétnymi podielovými spoluvlastníkmi malo dôjsť k dohode o reálnej delbe a na základe tejto dohody, k akému spôsobu reálnej delby medzi týmito konkrétnymi spoluvlastníkmi došlo. V súdnej veci však žalobca netvrdil a neoznačil, medzi ktorými konkrétnymi pozemno - knižnými spoluvlastníkmi malo k reálnej delbe dôjsť a akým spôsobom táto bola medzi nimi realizovaná. Naviac, žalobca nepreukázal ani tvrdenia, že jeho právny predchodca bol vedený ako pozemno-knižný spoluvlastník konkrétnej pozemno-knižnej nehnuteľnosti, ktorá by zodpovedala aktuálnym sporným nehnuteľnostiam, vo vzťahu ku ktorým sa domáha vlastníctva. Okresný súd sa tak svojim rozhodnutím neodchýlil od svojej rozhodovacej praxe. Žalobca k odvolaniu pripojil, ako uviedol „z opatrnosti“ evidenčný list č. 680 na parcelu EN pred THM 127, ktorá je totožná CKN parcelou 279, mapu EN pred THM a vyjadrenie P. Y.. Bližšie dôvody, pre ktoré tieto listiny pripojil k odvolaniu nešpecifikoval. Skutočnosť, že ich žalobca predložil z opatrnosti nie je dôvodom, aby sa odvolací súd nimi zaoberal. Na základe vyššie prezentovaných záverov, odvolací súd považoval rozsudok okresného súdu za vecne správny a tento potvrdil, a to aj vo výroku o trovách konania, ktorý preskúmaval ako závislý od odvolaním napadnutého výroku vo veci samej.

2.4. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP, vychádzajúc zo zásady úspechu žalovaných v odvolacom konaní, ktorým ako úspešnej strane sporu priznal proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O ich výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňoval § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Namietal, že odvolací súd nerešpektoval ustanovenia § 151 ods. 1 CSP a bod 13 odôvodnenia druhostupňového rozsudku je nezrozumiteľný a nejasný a pri absolútnom výklade je odôvodnenie v tejto časti nezrozumiteľné a nie je z neho možné vyvodiť správny skutkový záver. Odvolací súd v bode 14 odôvodnenia svojho rozsudku vo svojej podstate spochybnil ustanovenia § 151 CSP, pričom bolo jednoznačne poukazované na tú skutočnosť, že všetci žalovaní, okrem žalovanej v 1/ rade, uznali vlastnícke právo žalobcu, teda tvrdenie o uznaní vlastníckeho práva, ak nebolo popreté, považuje sa za nesporné a poukázal na to, že žalovaná v 1/ rade tvrdila, že nehnuteľnosti kúpila od P. Y.X., ale žiadne iné dôkazy k tomuto neprodukovala, a teda bol toho názoru, že nespornou skutočnosťou na základe zhodného tvrdenia účastníkov strán bolo potvrdené, že v dávnej minulosti došlo k reálnej del'be medzi pôvodnými pozemno-knižnými spoluvlastníkmi, pretože žalovaní sú priamymi nástupcami pôvodných pozemno-knižných spoluvlastníkov, teda reálna del'ba bola zhodnými vyhláseniami potvrdená, a teda odôvodnenie druhostupňového súdu v bode 14 nemá opodstatnenie. Bod 14 odvolacieho rozsudku taktiež nemá oporu v tých tvrdeniach, že žalobca nebol zapísaný v pozemkovej knihe. Nie je zrejmé, na základe akej skutočnosti súd dospel k takémuto záveru, pretože je všeobecne známa skutočnosť, že pokiaľ boli spracované projekty ZRPS a ROEP, ktoré predstavujú obnovenú pozemkovú knihu, tak žalobca, ako právny nástupca po svojom otcovi neb. Z. X., je zapísaný na listoch vlastníctva v stave EKN, tak ako to vyplýva z osvedčenia o dedičstve 10D/188/2010, ktoré sú predmetom tohto konania, čo vyplýva aj z geometrického plánu č. 13/2012, na základe ktorého boli presne zamerané parcely, ktoré sú predmetom tohto konania. V bode 14 ďalšieho odôvodnenia druhostupňového rozsudku krajský súd nepopiera, že okresný súd mal preukázanú reálnu del'bu s poukazom na rozhodnutie býv. Najvyššieho súdu ČSR č. 911/1932 Úradnej zbierky rozhodnutí, ale najskôr sa stotožňuje so závermi okresného súdu a v závere svojho odôvodnenia tvrdí, že pokiaľ nie je preukázané, že medzi ktorými pozemno-knižnými spoluvlastníkmi došlo k reálnej del'be, nemožno aplikovať rozhodnutie býv. Najvyššieho súdu ČSR č. 911/1932 Úradnej zbierky rozhodnutí, pretože nie je preukázané, že medzi ktorými pozemno-knižnými spoluvlastníkmi došlo k reálnej del'be. Opätovne poukázal na ustanovenie § 151 CSP a následne tvrdenia účastníkov konania, že je nesporné, že k reálnej del'be došlo a túto reálnu del'bu nepopierajú a uznali vlastnícke právo žalobcu. Teda v danom prípade sa odvolací súd odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe, že nesporné a uznávacie tvrdenia sa považujú za dôkaz a v tomto prípade sa jedná o dôkaz nepopierateľný a nebolo nutné ho dokazovať, pretože sa jednalo o nesporné tvrdenie. Ďalej poukázal na tú skutočnosť, že ak by Z. X. nebol zapísaný v pozemkovej knihe, neboli by po ňom prejednané nehnuteľnosti, na ktorých je zapísaný žalobca ako jeho právny nástupca, ako to vyplýva z osvedčenia o dedičstve 10D/188/2010, a teda by nemohol v konaní vystupovať ako žalobca, avšak žalobca bol preberateľom nehnuteľností, na ktorých bol zapísaný neb. Z. X., a teda súdny komisár poverený Okresným súdom v Čadci prejednal tieto nehnuteľnosti v dedičskom konaní. Tvrdenie vychádza zo skutočne zisteného skutkového stavu (LV, 10D/188/2010), a teda odôvodnenie v bode 14 je absolútne nesprávne a vôbec nezodpovedá zistenému skutkovému stavu. Celkové odôvodnenie druhostupňového rozsudku je absolútne v rozpore s ohliadkou vykonanou na mieste samom zo dňa 23. 06. 2017, ako aj s vyjadreniami žalovaných, ktorí uznali vlastnícke právo. Odvolací súd sa okrajovo zaoberal evidenčnými listami na predmetné parcely, ale v danom prípade je zrejmé, že evidenčné listy pred EN pred THM aj s mapovými podkladmi boli súdu zaslané z toho dôvodu, že nimi chcel dovolateľ preukázať, že držiteľom týchto parciel bol neb. Z. X. a súdu z rozhodovacej praxe je známe, že tieto evidenčné listy predstavujú reálnu držbu a reálnu del'bu a poukázal aj na výpovede svedkov, ktorí tvrdili, že z predmetných parciel odovzdávali v minulosti kontingenty. Je zrejmé, že rozhodnutie odvolacieho súdu postráda zrozumiteľné odôvodnenie a na druhej strane nie sú odstránené rozpory v súvislosti so spornými a nespornými tvrdeniami, pričom z vykonaného dokazovania je zrejmé, že nesporné tvrdenia nebolo nutné preukazovať a pokiaľ súd nepopieral, že okresný súd správne aplikoval a rozhodoval v súlade s rozhodnutím býv. Najvyššieho súdu ČSR č. 911/1932 Úradnej zbierky rozhodnutí, rozhodnutie odvolacieho súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou, pretože na jednej strane kladne odôvodňuje postup okresného súdu a na druhej strane ho neguje, pričom boli nesporné podľa § 151 CSP skutkové tvrdenia žalovaných. Vo vyššie uvedených dôvodoch žalobca vidí porušenia práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP a v ďalších dôvodoch vidí odklonenie sa odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej

praxe podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, a to najmä porušenie § 151 CSP a nesprávnu aplikáciu rozhodnutia býv. Najvyššieho súdu ČSR č. 911/1932 Úradnej zbierky rozhodnutí, keď sú vo veci nesporné tvrdenia účastníkov a ich tvrdenie sa považuje za dôkaz a tvrdenie súdu u konkrétnosti delby je absolútne nad rámec zisteného skutkového stavu a aplikácie ustanovení CSP a Občianskeho zákonníka, najmä § 134 a § 116, § 117 Stredného občianskeho zákonníka.

3.2. Vzhľadom na uvedené navrhol dovolaciemu súdu rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný 3/ vo svojom vyjadrení navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietol, prípadne zamietol ako nedôvodné.

5. Žalovaný 7/ vo svojom vyjadrení navrhol dovolaciemu súdu, aby dovolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť (vo všeobecnosti) taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

10. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

12. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť

sa prejavuje ako extrémny nesúlاد medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávanych prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

13. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

14. Žalobca vo vzťahu k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP predovšetkým namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu postráda zrozumiteľné odôvodnenie a na druhej strane nie sú odstránené rozpory v súvislosti so spornými a nespornými tvrdeniami, pričom z vykonaného dokazovania je zrejmé, že nesporné tvrdenia nebolo nutné preukazovať a pokiaľ súd nepopieral, že okresný súd správne aplikoval a rozhodoval v súlade s rozhodnutím býv. Najvyššieho súdu ČSR č. 911/1932 Úradnej zbierky rozhodnutí, rozhodnutie odvolacieho súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou, pretože na jednej strane kladne odôvodňuje postup okresného súdu a na druhej strane ho neguje, pričom boli nesporné podľa § 151 CSP skutkové tvrdenia žalovaných.

15. Podľa § 151 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

15.1. Skôr ako súd v sporovom konaní pristúpi k vykonávaniu dôkazov, identifikuje, ktoré skutkové tvrdenia strán sú sporné a ktoré sú nesporné. Táto klasifikácia má pre ďalší procesný postup súdu zásadný význam. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov. V sporovom konaní však súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. To neplatí iba výnimočne, ak existuje dôvodná pochybnosť o pravdivosti nesporných skutkových tvrdení (§ 186 ods. 2). Zákon používa pojmy „nesporné tvrdenia“ (§ 151) a „zhodné tvrdenia“ (§ 186 ods. 2). Oba pojmy sú významovo totožné.

Identifikácia, či je skutkové tvrdenie strany sporné alebo nesporné, sa vykoná podľa toho, či bolo tvrdenie účinne popreté protistranou. Iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. Nespornosť skutkového tvrdenia je daná buď de facto alebo de iure. De facto je skutkové tvrdenie nesporné, ak protistrana vyhlási, že je pravdivé, alebo ak protistrana uvedie rovnaké skutkové tvrdenie. De iure je skutkové tvrdenie nesporné, ak sa aplikuje právna domnienka uvedená v § 151 ods. 1 CSP. Podľa tejto domnienky platí, že skutkové tvrdenie je nesporné, ak ho protistrana nepoprela vôbec (ak sa k tvrdenej skutočnosti nevyjadřila), alebo ak ho síce poprela, avšak neúčinne. Popretie (žalobcom) skutkových tvrdení žalovaného je prostriedok procesného útoku. Popretie (žalovaným) skutkových tvrdení žalobcu je prostriedok procesnej obrany. Popretie skutkových tvrdení protistrany podlieha sudcovej a zákonnej koncentrácii konania.

15.2. Z ustanovenia § 151 CSP vyplýva, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany. Na popretie skutkových tvrdení sa kladú určité kvalitatívne nároky. Za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia. Pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladanie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 1). Rovnako ako skutkové tvrdenia, aj popretie skutkových tvrdení musí byť substancované. Ak strana sporu neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné. Popretie skutkových tvrdení protistrany musí byť výslovné. Nepostačuje všeobecné vyhlásenie (napr. o tom, že žaloba je úplne nedôvodná), z ktorého by bolo možné vyvodíť iba konkludentný nesúhlas strany so skutkovým stavom tvrdeným protistranou. Výslovné popretie skutkových tvrdení protistrany môže mať podobu a) vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé a súčasného predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach; b) iba predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach; c) iba vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé.

15.3. Predloženie iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach je potrebné považovať za výslovné popretie skutkového tvrdenia protistrany, ak je z jeho obsahu dostatočne jasné, že skutkové tvrdenie protistrany pri ňom neobstojí. Ak strana sporu predloží iné skutkové tvrdenie o predmetných skutkových okolnostiach ako protistrana, je toto iné skutkové tvrdenie vždy považované za sporné skutkové tvrdenie. Nie je potrebné, aby ho protistrana ďalej popierala, alebo aby sa k nemu formálne vyjadřovala. Znamená to, že žalobca nemusí popierať tie skutkové tvrdenia žalovaného, ktorými žalovaný už poprel skutkové tvrdenia žalobcu. Bez predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach je popretie účinné iba vtedy, ak strana iné skutočnosti nevie uviesť preto, že ich nepozná. Má sa však za to, že každý pozná predmet svojho konania (to, čo urobil) a predmet svojho vnímania (to, čo videl alebo počul). Strana má preto povinnosť predložiť iné skutkové tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, ak sú tieto predmetom jej vlastného konania alebo vnímania; inak je popretie skutkového tvrdenia protistrany neúčinné. Účelom právnej úpravy (§ 151 ods. 2) je vylúčiť dve neželané situácie. Po prvé, aby nedochádzalo k popretiam skutkových tvrdení protistrany en bloc, teda čisto formálne, napr. vyhlásením, že nič z toho, čo tvrdí protistrana, nie je pravda. Po druhé, aby strana, ktorá popiera, nemohla prezentovať svoj postoj tak, že si už na pravdivé udalosti síce nepamätá, ale že protistrana pravdu nemá.

15.4. Procesná povinnosť popretia skutkových tvrdení protistrany zakotvená v § 151 CSP sa javí prísna a formálna. Aj v tomto prípade je však prípustný určitý korektív zo strany súdu v zmysle koncepcie materiálneho civilného procesu (zásada spravodlivej a účinnej ochrany práv - článok 2, zákaz zneužitia práva - článok 5). Pri interpretácii ustanovenia § 151 CSP tak prichádza do úvahy, že súd môže postupovať podľa § 150 ods. 2 aj vo vzťahu k strane, ktorá popiera skutkové tvrdenia protistrany. Súd je oprávnený vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení, a to aj za tým účelom, aby korigoval nedostatočne substancované popretie skutkových tvrdení protistrany. Inými slovami, ak strana poprela skutkové tvrdenia protistrany, avšak neuviedla vlastné tvrdenia substancované (teda tvrdenia podstatné a rozhodujúce), súd ju môže na doplnenie predmetných tvrdení vyzvať.

15.5. V súlade s vyššie uvedeným a námietkou dovolateľa týkajúcou nepreskúmateľnosti a neodstránenia rozporov v súvislosti so spornými a nespornými tvrdeniami, dovolací súd konštatuje, že existencia reálnej delby bola popretá žalovanou 1/ a SPF - zástupcom žalovaných 11/, 13/ a 14/, tvrdiac, že žalovaná 1/ je zapísaná ako vlastníčka časti parciel, z ktorých boli vytvorené parcely, ktoré sú predmetom sporu. Žalobca bol povinný preukázať svoje tvrdenie o reálnej delbe, a to predovšetkým

uvedením konkrétnych PKN, v ktorých boli uvedené pôvodné parcely, z ktorých vznikli nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom konania, ďalej uvedením konkrétnych mien účastníkov reálnej del'by, aby sa dalo verifikovať, či sú totožní s pozemkovo-knižnými vlastníkmi dotknutých nehnuteľností. Pokiaľ dovolateľ namietal, že ak by nebol zapísaný Z. X. v PK neboli by prejednané nehnuteľnosti podľa osvedčenia 10D/188/2010 a zapísané na žalobcu, dovolací súd pripomína, že osvedčenie o dedičstve iba potvrdzuje, že dedič nadobudol dedičstvo po poručiťovi, nenahrádza to však kľúčový dôkaz, a to údaj z PKN o pôvodných vlastníkoch. Žalobca nenavrhol ani vykonať dôkaz dedičským spisom 10D/188/2010, v ktorom by sa PKN mala nachádzať. Keďže ide o sporové konanie súd tento dôkaz nemohol vykonať z úradnej moci.

16. Pokiaľ dovolateľ namietal, že celkové odôvodnenie druhostupňového rozsudku je absolútne v rozpore s ohliadkou vykonanou na mieste samom zo dňa 23. 06. 2017, ako aj s vyjadreniami žalovaných, ktorí uznali vlastnícke právo, dovolací súd dospel k záveru, že nedôvodná je aj táto námietka dovolateľa, nakoľko z tohto dôkazu vyplýva iba stav užívania nehnuteľností, nie ich vlastníctva. Dovolací súd uzatvára, že predpokladom aplikácie rozhodnutia č. 911/1932 Úradnej zbierky rozhodnutí je preukázanie skutkových okolností svedčiacich o reálnej del'be.

17. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštalcie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Pokiaľ dovolateľ namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia a neodstránenie rozporov v súvislosti so spornými a nespornými tvrdeniami, dovolací súd považuje túto námietku za nedôvodnú.

18. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštalčné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštalcie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštalcie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

19. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namietal, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo, na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštalcie (II. ÚS 78/05).

19.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštalcie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobca preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. Dovolateľ namietal aj dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Dovolanie prípustné podľa §

421 preto možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Na to, aby dovolací súd mohol pristúpiť k meritórnemu dovolaciemu prieskumu rozhodnutia odvolacieho súdu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v § 431 až § 435 CSP. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). Pri skúmaní procesnej prípustnosti dovolania a náležitého vymedzenia dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 CSP dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ nevymedzil žiadnu právnú otázku. Nie je tak zrejmé, v čom konkrétne spočíva nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom a nie je to možné zistiť ani prostredníctvom interpretačného pravidla z § 124 CSP. Dovolanie tak nie je vymedzené spôsobom podľa § 432 CSP.

21. Dovolací súd uzatvára, že dovolanie v časti namietajúcej vadu zmätočnosti konania podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné ale nedôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie zamietol (§ 448 CSP).

22. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku).

23. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.